

DVOJÍ HROZBA

James
Patterson

KIO KAN

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	VE ZLOMKU VTEŘINY	ŠTASTNÉ A VESELÉ
SBĚRATEL POLIBKŮ	POŠTA OD MARY	PŘÍMÝ ZÁSAH
JACK A JILL	NEDOSTATEK DŮKAZŮ	CITLIVÉ MÍSTO
KOČKA A MYŠ	PODRAZ	HODINA PRAVDY
TANEC SMRTI	ČERNÝ TYGR	NA TENKÉM LEDE
SPIRÁLA ZLOČINU	UVIDIŠ, ZEMŘEŠ	NA ŠPATNÉ STRANĚ
CHUŤ KRVE	MISTROVSKÝ TAH	SKRYTÝ ZÁMĚR
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	ZABÍT ALEXE CROSSE	JSI NA ŘADĚ
MISTR ZLOČINU	POSEDLOST	NEJVYŠŠÍ KRUHY

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	DEVÁTÝ SOUD	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
DRUHÁ ŠANCE	DESÁTÉ VÝROČÍ	18. RUKOJMÍ
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	JEDENÁCTÁ ROZHODNE	19. VÁNOCE
ČTVRTÝ V POŘADÍ	DVANÁCTÉ ZLO	20. OBĚŤ
PÁTÝ JEZDEC	OSUDNÁ TŘINÁCTKA	21. NAROZENINY
ŠESTÝ CÍL	ČTRNÁCTÝ HŘÍCH	22. VTEŘIN
SEDMÉ NEBE	PATNÁCTÝ SKANDÁL	23. PŮLNOC
OSMÉ DOZNÁNÍ	ŠESTNÁCTÁ LEŽ	

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	SOUKROMÁ PRAVIDLA	PASTÝŘ
PODEZŘELÝ Č. 1	JEN PRO ZVANÉ	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	VÝSTRAHA	SMEČKA
DENÍK – ROMANCE	OKO ZA OKO	DRUHÉ LÍBÁNKY
LÍBÁNKY	OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	NEROZLUČNÝ PÁR
DŮM NA PLÁŽI	POHLEDNICE SMRTI	VADÍ, NEVADÍ
STOPY V PÍSKU	PROVINILÉ MANŽELKY	VOLAVKA
ZÁLUDNÉ VLNY	NEZNÁMÝ SOUPEŘ	ZAČNI SE PTÁT
BIKINY	DOKONALÁ ILUZE	VELKÝ ZÁVOD

SÉRIE INSTINKT

VRAŽEDNÁ HRA

BEZ SOUCITU

Copyright © 2021 by James Patterson
Translation © Jan Mrlík, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události vyličené v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, je zcela náhodná a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu FEAR NO EVIL
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-628-5

Kapitola 1

Washington, D.C.

Konec června

Matthew Butler nachýlil hlavu k rameni a přemýšlel o blondýně s masivními kostmi, kterou měl před sebou. Na zápěstí měla železka a seděla připoutaná na těžké dubové židli přišroubované k betonové podlaze. Zářivky na stropě zalévaly místnost ostrým světlem.

Pokud ženu trápila úzkost, co s ní bude dál, ani v nejmenším to nedávala najevo. Působila naprosto chladně. Na bledém čele se jí neobjevila ani kapka potu. Pod sportovní mikinou s kapucí se jí v pravidelném dechu klidně zvedal a klesal hrudník. Ramena měla uvolněná. Dokonce i pohled jejích očí působil jaksi měkce.

Butler si poopravil řemen podpažního pouzdra s pistolí.

„Já vím, že na podobné věci jste vycvičená,“ prohlásil a v hlase mu byl nepatrně znát přízvuk odněkud ze západu. „Jenže na mě váš výcvik nezabere, Catherine. Nikdy to nefunguje.“

Butler byl chlap v kondici, maličko plešatějící, s ostrým orlím nosem, a podle rukou by ho leckdo považoval za dělníka. Na sobě měl černé džínsy, tenisky Nike a tmavomodrou sportovní košili. Když se na něho usmála a odhalila zářivě bílé zuby, založil masivní předloktí na prsou.

„Ať jste kdo jste, za tohle, co právě děláte, vás zničí,“ řekla Catherine Hinghamová. „Až přijdou na to...“

Butler jí skočil do řeči. „Poslyšte, Catherine, tímhle se profesionálně zabývám už řadu let, přišel jsem tomu na chuť

a těší mě delikátně se nabourávat do srdcí a myslí jiných. Víte, srdce a mysl jsou velmi těsně propojené, a přišel jsem na to, že jedno je téměř pokaždé klíčem k tomu druhému.“

„Langley vás zlikviduje,“ řekla Hinghamová a pozorně si Butlera prohlížela, jako by si chtěla zapamatovat každou vrásku v jeho obličeji.

„Dnes vám vaši operátoři nepomůžou,“ opáčil Butler a ukázal na hromádku čistých papírů a pero na stole před ní. „Povězte mi pravdu a můžeme v klidu dál žít.“

„Znovu to zopakuji: Na mě se vaše jurisdikce nevztahuje.“

Butler se uchechtl a gestem ruky opsal holou místnost. „Myslíte? Tady určitě ano.“

„V tom případě chci mluvit s právníkem.“

„O tom nepochybuji,“ řekl a naráz zvažněl. „Ale my se zde bavíme o závažném ohrožení národní bezpečnosti, Catherine. Aby se toto ohrožení zlikvidovalo, určitá pravidla pro jednání s protistranou mohou být porušena, a také porušena budou.“

„Já nejsem žádná hrozba pro národní bezpečnost,“ namítla klidně. „Já pracuji pro Ústřední zpravodajskou službu, a pro ochranu svobod naší země mám ty nejvyšší prověrky. Chráním i vaše svobody.“

„Právě proto je těžké pochopit, proč jste se dopustila tak křiklavé zrady, Catherine.“

Zrudla ve tváři a zavrtěla se na židli. „Já nejsem žádný zrádce.“

Butler k ní přistoupil o krok blíž. „Že nejste? Leda houby! My víme o těch Maledivách.“

Hinghamová zamrkala a zamračila se. „Maledivy? Jako ty ostrovy v Indickém oceánu?“

„Zrovna ty.“

„Vůbec netuším, o čem mluvíte. Nikdy jsem na Maledivách nebyla. Nebyla jsem ani v Indii.“

„Ne?“

„Nikdy. Můžete se na to zeptat mých řídících důstojníků.“

„Mám v úmyslu to v určité fázi udělat,“ přikývl Butler a popošel k ní o další krok. Natáhl ruku a dotkl se prstem horní strany její levé ruky, načež sklouzl ke snubnímu prstenu a obyčejnému zásnubnímu prstýnku. „On to ví? Váš manžel?“

„Že pracuji pro CIA?“ zeptala se. „To ano. Ale má nulové povědomí o tom, co skutečně dělám. Taková jsou pravidla. Hrajeme podle nich.“

Butler vzdychl, jemně uchopil do tuhých prstů její levý malíček a k němu shora přiložil palec.

„Víte, jaký je nejjistější způsob, jak přerušit propojení mezi tělem a duší a současně srdcem?“

„Ne,“ odpověděla.

„Bolest,“ řekl Butler. Pevně jí sevřel malíček v prstech a prudce zatlačil palcem dolů, až se ozvalo prasknutí kosti.

Kapitola 2

Catherine Hinghamová pod náporom kruté bolesti zaječela, trhala sebou v poutech a rozeřvala se na Butlera: „Tohle přece nemůžete! Tady jsme ve Spojených státech amerických a já jsem důstojnice CIA pod přísahou...“

Butler jí zlomil prsteník a pak čekal, až přestane křičet a naříkat.

„Máte ještě osm prstů, Catherine,“ řekl jí klidně. „Zlámu vám je do posledního, a když mi pořád ještě nebudete ochotná říct, co chci vědět, nechám sem přivést vaši pětiletou dceru a začnu lámat jeden po druhém drobné prstíky *jí*, dokud se nepřiznáte.“

Důstojnice CIA na něho zírala s opovržením a hrůzou. „Emily má mozkovou obrnu.“

„To já vím.“

„To byste neudělal. To je... obludné.“

„Ano, máte pravdu,“ přisvědčil a znovu si povzdechl. „Ale i tak... v sázce je příliš mnoho, Catherine, a tak budu muset vaši holčičce ty prsty zlámat. Ovšem jen tehdy, když mi nedáte jinou možnost.“

Důstojnice CIA na něho ještě chvíli upřeně hleděla. Klidně jí pohled oplácel, dokud se jí nerozechvěl dolní ret a nesklonila hlavu.

„Tolik peněz...,“ zašeptala Hinghamová chraplavě. „Nemáte ponětí, co dítě jako Em...“ Dál už nedokázala pokračovat a usedavě se rozplakala.

„Takže srdce zase zvítězilo,“ konstatoval Butler. Přistrčil před ni hromádku čistých papírů. „Začněte psát. O Maledivách. O účtech evidovaných jen podle čísel. O jejich propojení. Zkrátka tohle všechno.“

Catherine Hinghamová se po chvilce uklidnila natolik, že zvedla hlavu. „Potřebuji ochranu svědka.“

„Uvidím, co se pro to dá udělat,“ slíbil Butler a podal jí pero. „Teď pište.“

Důstojnice CIA se natáhla po peru a obě spoutané ruce se jí trásly. „Prosím vás,“ zašeptala, „moje rodina si nezaslouží to, co by se stalo, kdyby...“

„Pište,“ přikázal jí stroze. „Já pak zjistím, co se pro to dá udělat.“

Hinghamová začala neochotně psát jména, adresy, čísla účtů a další údaje. Když pokračovala na druhé stránce, Butler už viděl dost, aby ho to uspokojilo.

Přešel za záda pracovnice CIA a kývl do malé kamery namontované vysoko v horním koutě místnosti.

Ve sluchátku, které měl Butler zasunuté v levém uchu, se ozval drsný mužský hlas: „Hmm. Dobrá práce. Až budete mít, co potřebujeme, ukončete výslech a napište prosím hlášení.“

Butler znovu přikývl a přesunul se před Catherine Hinghamovou. Odložila pero a posunula popsané stránky na jeho stranu stolu.

„To je všechno,“ řekla přiškrceně. „Všchno, co vím.“

„Tomu se mi nechce věřit,“ namítl Butler a nehtem ukazováčku zvedl první popsaný list, aby se podíval na údaje, které napsala na druhý papír. „Ale zdá se, že prozatím je to pro nás dostatečně užitečné. Poslouží to jako páka. Bylo to tak těžké, Catherine?“

Maličko se uvolnila a řekla: „Tak dobře, dala jsem vám, co jste chtěl. Teď chci doktora, aby mi ošetřil ruku. A taky budu potřebovat ochranu svědka.“

Butler nehtem odsunul listy s doznáním na okraj stolu. „Vy jste přece chytrá ženská, Catherine. Vzdělaná. Yale, pokud si vzpomínám. Měla byste mít trochu lepší ponětí o tom, co bude dál. Ve Spojených státech amerických zrádce nechráníme. Od dob Benedicta Arnolda musí každý z nich zaplatit vysokou cenu. A teď ji zaplatíte i vy.“

Důstojnice CIA na něho upřela zmatený pohled a zatvářila se zděšeně, když Butler o krok couvl a vytáhl z podpažního pouzdra kompaktní pistoli s nasazeným tlumičem.

„To ne, prosím, moje děti jsou...“ stačila ještě říct, než zamířil a střelil ji mezi oči.

Kapitola 3

Už od doby, kdy jsme se potkali jako desetiletí kluci, byl můj nejlepší kamarád a dlouholetý parťák u washingtonské metropolitní policie John Sampson stoický, tichý, všímavý člověk. Potom, co mu zemřela manželka Billie, se choval ještě rezervovaněji a měl sklony nořit se do dlouhých chvil

zadumaného mlčení. Věděl jsem, že ho pořád trápí hluboký žal.

Nicméně onoho rána na konci června se Velký John choval rozpustile jako kluk, který čeká před vchodem do Disney Worldu – vzrušeně přecházel po obývacím pokoji, kde jsme rozložili všechno vybavení na výlet, který jsme plánovali po řadu let.

„Myslíš, že uvidíme grizzlyho?“ zeptal se Sampson a zazubil se na mě.

„Doufám, že ne,“ odpověděl jsem. „Aspoň ne moc zblízka.“

„Oni tam ale jsou, a pořádní mackové. A vlci taky.“

„Jistě, a ještě jeleni, losi a velcí žlutohrdlí pstruzi,“ dodal jsem. „Taky jsem si tu brožuru přečetl.“

Do pokoje vešla babička Nana, které bylo něco přes devadesát, mnula si prsty a s úzkostí v hlase se zeptala: „Slyšela jsem dobře, že mluvíte o medvědech grizzly?“

Sampson samým vzrušením celý zářil. „Nano, v oblasti Bob Marshall Wilderness žije jedna z nejhustších populací těchto medvědů v celých Státech mimo Aljašku. Ale žádný strach. Budeme mít spreje i pistole. A kamery.“

„Nechápu, proč si pro tyhle chlapské výlety nemůžete vybrat nějaké bezpečnější místo.“

„Kdyby bylo bezpečnější, nebylo by pro chlapy,“ poučil jsem ji. „Potřebujeme jít tam, kde nás mohou čekat nějaké výzvy.“

„Tak to jsem ráda, že jsem stará ženská. Snídaně bude za pět minut.“ Babička Nana zavrtěla hlavou, otočila se a odšourala se pryč.

„Projedeme to podle seznamu?“

„Já jsem připravený, a jestli i ty...“

Začali jsme procházet všechny položky, které jsme považovali za nezbytné vzít s sebou na výlet do hloubi jednoho z posledních nedotčených velkých regionů divočiny na zemi. Měli jsme začít bezmála padesátikilometrovým přesunem na

koních do srdce oblasti Bob Marshall Wilderness a potom jsme měli pokračovat pět dní na raftu a splouvat South Fork, jeden z hlavních přítoků řeky Flathead. Zprostředkovatel výpravy nám zajišťoval raft, potraviny a také kontejnery odolné proti medvědům, do kterých se jídlo ukládalo. Všechno ostatní jsme museli vecpat každý do svého vodotěsného vaku z pogumované tkaniny, které se nám budou náramně hodit hlavně při splouvání řeky.

Mohli jsme si objednat variantu, kterou by s námi od začátku do konce absolvoval průvodce, ale Sampson chtěl, abychom co největší část výletu zvládli sami dva, a když jsem si to promyslel, souhlasil jsem. Šest dní v hluboké divočině daleko v Montaně by mohlo Velkému Johnovi dopřát dostatek příležitostí, aby si se mnou otevřeně promluvil. Takový rozhovor jsem považoval za kriticky důležitý pro to, aby se dokázal vyrovnat s tragickou ztrátou své manželky.

„Co si o tom našem malém výletě myslí Willow?“ zeptal jsem se.

Sampson se usmál. „Představa medvědů grizzly se jí nelíbí o nic víc než Naně, ale chápe, že mi ta cesta udělá radost.“

„Tvoje holčička je na svůj věk odjakživa tuze bystrá.“

„To je pravda. Jak se Bree líbí v práci?“

Pomyslel jsem na svou chytrou, krásnou a nezávislou ženu. „Je opravdu spokojená. Dneska vstávala brzy, aby se včas dostala do kanceláře. Povídala něco o pracovní cestě do Paříže.“

„Paříž! Vidiš, jaké příležitosti se člověku mohou nabízet, když změní práci?“

„Nedělej si legraci. Přišlo mi, jako by tenhle případ připravili zrovna pro ni.“

„Možná bychom taky mohli pouvažovat, jestli nepřejdeme jako vyšetřovatelé do soukromého sektoru.“

„Určitě se tam líp platí,“ připustil jsem.

Než na to stačil zareagovat, strčila má sedmnáctiletá dcera Jannie hlavu do dveří: „Nana vzkazuje, že vám na stole stydnou vajíčka.“

Odložil jsem vodotěsný vak a vydal se do kuchyně. Tam jsem zastihl Aliho, mého nejmladšího, jak právě dojídá svou porci.

„Ahoj, chlapečku,“ objal jsem ho. Nijak na to nereagoval, tak jsem ho ještě polechtal.

„No tak, táto!“ zasmál se, ale pak zaskuhral: „Proč nemůžu jet s vámi?“

„Protože jsi ještě dítě, a my vůbec nevíme, co nás tam čeká.“

„Já bych to zvládl,“ tvrdil.

Vložil se do toho Sampson: „Ali, my to s tvým tátou letos omrkneme. Když si budeme myslet, že bys to opravdu zvládl, tak bychom tě na další výpravu mohli vzít s sebou. Platí?“

Ali se zamračil a pokrčil rameny. „No asi ano. Kdy odjíždíte?“

„Hned ráno...“

Začal mi vyzvánět mobilní telefon a současně se ozval i ten Sampsonův.

„Ne!“ vybafl John. „Neber to, Alexi. Už jsme měli být pryč!“

Když jsem však na displeji viděl, kdo volá, zašklebil jsem se, protože jsem věděl, že hovor přijmout musím. „Komisaři Dennisone,“ řekl jsem, „zrovna s Johnem Sampsonem vyrážíme na dovolenou.“

„Zrušte to,“ přikázal komisař Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu. „Máme mrtvou ženu se střelným poraněním hlavy, kterou našli v podzemních garážích pod Mezinárodním muzeem špionáže na L’Enfant Plaza. Podle osobních dokladů...“

„Komisaři, při vši úctě,“ namítl jsem, „ten výlet jsme plánovali...“

„To je mi jedno, Crossi,“ vyštěkl. „Podle dokladů sloužila u CIA. Jestli chcete, aby váš kontrakt s metropolitním oddělením pokračoval, tak se tady co nejdřív objevíte. A jestli si chce Sampson udržet místo, tak přijede s vámi.“

Vteřinku jsem upíral pohled do stropu, pak jsem se podíval na Johna a zavrtěl jsem hlavou.

„Dobře, komisaři. Už jsme na cestě.“

Kapitola 4

Desátá avenue v Jihozápadní čtvrti vede pod náměstím L'Enfant Plaza a je z ní výjezd pro lidi s měsíčními parkovacími povolenkami a na veřejné parkoviště. Mrtvá, mohutná blondýna na prahu čtyřicítky, měla střelnou ránu v hlavě a seděla opřená v koutě třetího patra určeného pro řidiče s parkovacími kartami.

Na krku měla pověšenou tabulku s hrubě načmáraným nápisem ZRÁDCE.

„Když ji sem dávali, někdo to musel vidět,“ řekl jsem. „Určitě bude něco na kamerách.“

Sampson přikývl. „Možná se nám *podaří* odletět zítra ráno.“

U žluté policejní pásky, kterou bylo místo nálezu ohraničeno, už na nás čekala hlídková policistka Valerie Jacksonová z metropolitního oddělení. Mrtvolu objevil ředitel muzea, když přijel na parkoviště krátce po rozednění.

„Takže ona měla průkaz CIA?“ zeptal se Sampson.

„Jo, s fotkou a se vším všudy. Pořád jí leží v klíně. Je to Catherine Hinghamová zaměstnaná u CIA.“

Natáhli jsme si na boty modré návleky a na ruce latexové rukavice a teprve potom jsme k mrtvé ženě přistoupili.

Oblečením připomínala mámu z předměstí, která si po hodině jógy domluvila s někým společný oběd. Viděli jsme ohavnou ránu v místě, kde kulka vyšla z hlavy, ale neušlo nám, jak málo krve je za mrtvou a kolem ní.

„Převzli ji sem až po činu,“ konstatoval Sampson.

„Zrovna jsem se chystal říct totéž,“ přikývl jsem. „Střelili ji jinde, trochu ji očistili a pak ji tady vystavili jako sdělení.“

„Komu?“

„Jiným zrádcům?“

Všimli jsme si, že přijely dva černé vozy Chevrolet Suburban a zaparkovaly.

„Kdo je sem sakra pustil?“ zahromovala policistka Jacksonová a vydala se směrem k autům. Z těch vystoupilo šest mužů a žen v černých větrovkách. Jeden z nich, chlápek s ulízanými blond vlasy a nadutým vystupováním, přišel rovnou ke žluté pásce a podlezl ji. Když se ho policistka Jacksonová pokusila zastavit, mávl na ni nějakým průkazem a šel dál.

„Já jsem Dean Weaver, detektivové,“ pravil. „Ústřední zpravodajská služba.“

„Tak CIA?“ řekl Sampson, vytáhl se do plné výšky dvou set a pěti centimetrů a postavil se tomu muži do cesty.

„Výborně – slyšíte dobře a rozumíte anglicky,“ prohlásil Weaver a znovu ukázal průkaz. „Od této chvíle přebíráme vyšetřování my. Chci, aby veškeré důkazy zůstaly tady na místě. A vás žádám, abyste laskavě odešli.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To ani náhodou. Federální zákon zakazuje CIA vést vyšetřování na území Spojených států, takže vás žádám, abyste opustili tohle místo činu, protože patří mně.“

„A vy jste kdo?“

„Doktor Alex Cross, konzultant pro vyšetřování u Metropolitaního policejního oddělení a FBI. Jestli neodejdete, zavolám svému styčnému důstojníkovi, což je vrchní zvláštní

agent Ned Mahoney, a ten vám nepochybně velmi ochotně vysvětlí, jak tady u nás fungují zákony.“

Agent CIA se tvářil, jako by měl každou chvíli vybuchnout, ale dokázal se ovládnout. „Catherine Hinghamová je... byla jedna z nás, doktore Crossi,“ řekl se zaťatými pěstmi. „Mohl bych ji prosím aspoň identifikovat?“

„Až vysvětlíte, jak jste přišli tak brzy na to, že je tady,“ řekl jsem.

„Já... to vám nemůžu říct. Je to... komplikované.“

Sampson se zasmál. „Mezi vyzvědači to tak asi obyčejně chodí, co?“

Důstojník CIA vzdychl. „To nemáte potuchy.“

„Nech ho, John, ať se podívá,“ řekl jsem a Sampson nechal Weavera popojít o několik kroků, aby viděl na tělo.

Weaverovi poklesla ramena; několik minut stál na místě a díval se na mrtvou. „Je to Catherine,“ řekl, když se k nám otočil. „A ta cedule mě nezajímá. Ona nebyla žádný zrádce.“

„Děkuji vám,“ řekl Sampson. „Ale i tak vás musíme požádat, abyste odešli.“

„Nechcete se o ní něco dozvědět?“ nadhodil Weaver.

„Myslel jsem, že lidi od vás nikdy nemluví o tom, co dělají.“

„Obvykle ne. Ale tohle je něco jiného.“

Kapitola 5

Na místo dorazila Toni Alstonová, koronerka metropolitního policejního oddělení, a spolu s ní dva specialisté pro dokumentaci místa činu. Pustili se do fotografování a my jsme zatím stáli kousek bokem a poslouchali, jak důstojník CIA popisoval Catherine Hinghamovou, kterou hodnotil jako

jednu z nejchytřejších a nejoddanějších mezi operativci, s nimiž kdy pracoval.

„Ona působila jako operativní agent?“ zeptal jsem se. „Vypadá spíš jako...“

„Ano, hospodyňka z předměstí nebo nějaká učitelka,“ přikývl Weaver. „O to právě šlo. Obojího krytí využívala, samozřejmě kromě jiného.“

Podle Weavera hovořila Catherine Hinghamová plynně pět jazyky a podílela se na rozmanitých přísně utajovaných akcích. Přitom vychovávala dvě děti, z nichž jedno se narodilo s mozkovou obrnou.

„Většina matek by okamžitě odešla ze zaměstnání,“ řekl Weaver. „Ale Catherinin manžel Frank je logoped, a tak byl rozhodně víc schopný se o Emily postarat. Už mu o tom někdo řekl?“

„Pokud víme, tak ne,“ odpověděl Sampson. „A ocenili bychom, kdyby tahle nepříjemnost připadla nám.“

„Kde *podle něho* Catherine zrovna je?“ zeptal jsem se.

Důstojník CIA se po mně uznale podíval. „Na výcviku v Los Angeles.“

„A kde byla ve skutečnosti?“

„Do předvčerejška působila v Nogales v Mexiku.“

„Co tam dělala?“

Weaver zvedl ruce. „Tak o tom nemůžu mluvit.“

„Ale když víme o Nogales, co z toho můžeme usuzovat?“

„Na nic neusuzujte. Byla v akci, která měla zásadní význam pro národní bezpečnost, a víc nemůžu říct, protože bych mohl skončit v kriminále.“ Vylovil peněženku a vytáhl z ní navštívenku. „Ale kdybyste měli nějaké jiné otázky, můžete mi zavolat ve dne i v noci, a řeknu vám všechno, co budu moct.“

„Patřila k vám?“ zeptal jsem se, když jsem od něho bral navštívenku. „Myslím k vašemu týmu, jako ti ostatní, co s vámi přijeli v Suburbanech.“

Weaver pokýval hlavou. „Myslí vám to, doktore Crossi. Ano, Catherine patřila k mým lidem a k CIA přišla s některými z těchto agentů. Pracovali jsme v jednom týmu.“

„Byl jste vy nebo někdo jiný z týmu také v Nogales?“ zeptal se Sampson.

Agent uhnul pohledem a zamrkal. „Ne. Byl bych moc rád, kdyby tam s ní někdo byl, jenže Catherine tenhle úkol chtěla zvládnout sólo.“

„Bylo možné ji nějak zkorumpovat? Finančně? Ideologicky?“ zeptal jsem se.

„Ne!“ odsekl Weaver ostře. „Stoprocentně ne. Catherine byla... jednou z těch dobrých lidí...“

„Doktore Crossi,“ vyrušila nás Toni Alstonová.

„Omluvte mě,“ řekl jsem a zamířil jsem ke koronerce.

Alstonová mi řekla, že podle předběžného vyšetření Hinghamová zemřela přibližně o třicet šest hodin dřív po střelném poranění hlavy jedinou kulkou malé ráže. Měla zlomený malíček a prsteníček na levé ruce.

„Mučení?“ zeptal jsem se.

„Je to možné. Zlomené prsty musely příšerně bolet. Ale jiných stop jsem si na ní zatím nevšimla,“ řekla Alstonová. „Až ji dostanu k nám na oddělení, budeme vědět víc. Ve vnitřní kapse její mikiny jsme našli tohle.“

Poodešla a vrátila se se sáčkem na důkazy v ruce. V něm byla bílá dopisní obálka. Velkým, křiklavě rudým písmem na ní bylo natištěno jediné slovo: DOZNÁNÍ.

Nápis byl tak zřetelný, že ho Weaver zaregistroval i na šest metrů. „Doznání?“ řekl a přistoupil k nám. „Tohle chci okamžitě vidět.“

Tentokrát jsem se před něho postavil já a rozpráhl ruce, jako bych bránil při košíkové. „Pane Weavere, nic takového vám nemůžeme dovolit, ledaže bychom měli nějaké povolení od ministerstva spravedlnosti,“ řekl jsem. „Bez toho

nemůžeme nic dělat ani já, ani vy. Teď prosím opusťte místo činu, jinak bych vás musel nechat odvést násilím.“

Důstojníkovi CIA bylo vidět na očích, že se chce protlačit kolem mě, a svaly na čelisti mu jen hrály. Ale chladnější hlava přece jen zvítězila. Přikývl a řekl: „O to povolení se hned teď postarám.“

Weaver odešel, své lidi nahnal do Suburbanů a odjeli.

Zrovna jsem se chystal navrhnout, abychom si obstarali záznamy bezpečnostních kamer na parkovišti, když mi v kapse zavrňel mobilní telefon.

Sotva mi padly oči na displej, okamžitě jsem si připadal ohrožený. Rozhlížel jsem se všude kolem a zejména do místa, kde zmizely oba Suburbany.

„Alexi?“ ozval se Sampson.

Varovně jsem zvedl prst a pak jsem si text přečetl ještě jednou.

Už to bude několik měsíců, že? Několik posledních dnů jsem musel něco dohánět. Bree odešla od Metropolitního oddělení. Velmi vzrušující! Jannie brzy nastoupí do posledního ročníku střední školy. Damon si vede skvěle v Davidsonu. Z Aliho se stává malý detektiv. A vy máte nový případ zrádkyně na podzemním parkovišti. Na mou duši, Alexi Crossi, jak jen vás na chvilku ztratím z očí, změnění se vám celý život. – M.

Kapitola 6

V kancelářském komplexu nacházejícím se v Arlingtonu na druhém břehu řeky Potomac zaklepala Bree Stoneová na dveře konferenční místnosti a vstoupila. Čekalo na ni pět lidí rozsazených kolem stolu. Čtyři z nich byly ženy, jež působily aspoň podle oblečení dojmem úřednic. Dvě z nich zřejmě

ještě nepřekročily třicítku a druhé dvě naopak měly přes čtyřicet. Jediný muž se stříbrnými vlasy působil přitažlivě, byť jakýmsi drsným způsobem; oblečený však byl dokonale – měl na sobě na míru šitý modrý oblek a zářivě bílou košili, k níž si vzal červenou kravatu s tmavozelenými puntíky.

„Bree Stoneová,“ prohlásil se zřetelným britským přízvukem a vstal, aby jí potřásl rukou. „To jsem rád, že vás konečně poznávám osobně.“

„Vy jste Desmond Slattery,“ usmála se na něho. „Kdypak jste přiletěl?“

„Chytil jsem v Heathrow noční spoj,“ odpověděl.

„A teď jste tady a nemáte v nepořádku ani jediný vlas.“

„Člověk trochu musí dbát na reputaci,“ přikývl a zasmál se.

Promluvila asi čtyřicetiletá drobná brunetka, která seděla v čele stolu: „Posadte se, kde je vám libo, Bree.“

Elena Martinová, zakladatelka a ředitelka firmy Bluestone Group, byla jednou z nejchytřejších žen, jaké kdy Bree poznala, a připomínala supervýkonné dynamo, protože jí přes noc stačilo necelých pět hodin spánku. Dřív působila jako analytička a vyšetřovatelka u Vojenské zpravodajské služby USA a platila za vizionářku v oboru podnikání. Když odešla z armády, rychle z Bluestonu vybudovala špičkovou soukromou bezpečnostní firmu, jednu z nejlepších v zemi; docela agresivně najímala nebo jinak lákala pod svá křídla vysoce uznávané profesionály z bezpečnostních složek, jako byla Bree.

Když se Bree posadila vedle Slatteryho, což byl bývalý inspektor Scotland Yardu, usmála se na ostatní ženy kolem stolu, které ještě nikdy neviděla.

Elena Martinová představila starší z nich jako Patricii Nolanovou.

„Paní Nolanová pracuje pro Pegasus International jako vedoucí právního oddělení,“ řekla Elena Martinová. „Znáte tu firmu?“

Bree zavrtěla hlavou.

Nolanová se usmála. „To mě nepřekvapuje. Jsme investiční fond, ale zároveň nás těší, že se o nás moc neví. Sídlo máme v Delaware a kanceláře na Wall Streetu a v Paříži.“

Šéfka Bluestonu se podívala na Bree: „Říkala jsem jim, že hovoříte plyně francouzsky s karibským přízvukem.“

Bree přisvědčila. „Moje matka pocházela z ostrova Svatý Martin.“

„Také jsem říkala, že jste jedna z našich špičkových vyšetřovatelek, a tak se s vámi chtěli setkat osobně.“

„To mě moc těší a vážím si vaší důvěry, Eleno,“ řekla Bree. Nolanová ji pak představila dvěma mladším ženám a Bree se natáhla přes stůl, aby jim mohla podat ruku.

Když dosedala zpátky na židli, podívala se po Slatteryem a všimla si, že se tváří poněkud kysele. Očividně sám sebe považoval rovněž za vyšetřovatelskou hvězdu agentury Bluestone. Bree blesklo hlavou, proč tohle pověření nedostal zrovna Slattery, ale potom tuhle úvahu potlačila. Usmála se na obě klientky. „Jak bych vám mohla pomoci?“

První promluvila Anna Tuttleová, atraktivní mladá žena s pískově plavými vlasy, oblečená v modrém pracovním kostýmku. „Můžete nám pomoci dosáhnout toho, aby toho parchanta výkonného ředitele vyhodili z firmy.“

Cassie Daneová, prsatá rudovláska s porcelánově bílou pokožkou a očima jako zelený led, dodala s mazlivým jižanským akcentem: „Nebo ještě líp, když dostanete Philippa do kriminálu mezi chlapy, kteří k němu nebudou ani laskaví ani mírní.“

„Něco bych vám měla vysvětlit, paní Stoneová,“ promluvila šéfka právního oddělení. „Jsem tady na žádost ředitelské rady firmy Pegasus, aby se rozhodlo, jestli se náš zakladatel, výkonný ředitel a předseda správní rady Philippe Abelmar provinil sexuálním nátlakem...“

„To v každém případě ano,“ vyhrkla Anna Tuttleová.

„A sériově zneužívá ženy...“

„To taky,“ přidala se Cassie Daneová a přitom zrudla ve tváři.

„A je možné, že je také defraudant,“ dokončila Nolanová.

Tuttleová se zatvářila maličko znechuceně a promluvila k Bree: „Ceníme si toho, že je tady paní Nolanová, opravdu, jenže abyste chápala, pověsti o sexuálním nátlaku poletují kolem Philippa už hotovou věčností. Ale správní rada se rozhodla někoho najmout, aby to vyšetřil, teprve když se objevilo podezření, že v pokladně Pegasu chybí spousta peněz.“

Nolanová zaťala zuby. „Philippe Abelmar je velmi mocný a charismatický muž, a ve Francii to chodí jinak než tady – platí tam odlišná morální hlediska. Připouštím ale, že si držel moc nad správní radou navzdory pověstem o jeho nevhodném chování, dokud se neobjevily důkazy o tom, že možná z majetku firmy odčerpál čtyři sta milionů dolarů.“

„Čtyři sta milionů?“ ujišťovala se Bree se zvednutým obočím.

„Vidíš?“ řekla Tuttleová Daneové. „Na tohle slyší všichni.“

Jižanská kráska odhrnula neposlušný pramen rusých vlasů a pokrčila rameny. „Mně je úplně jedno, jak se dají věci do pohybu, Anno. Já jen chci, aby se koule toho chlapa ocitly ve svěráku. A k tomu se možná přidalo nějaké to veřejné zostuzení.“

Slattery při poznámce o koulích ve svěráku zamrkal, pak si odkašlal a upřel pohled na vedoucí právního oddělení Pegasu. „Ve Scotland Yardu byly mou specializací ekonomické delikty a forenzní účetnictví. Záležitosti kolem těch peněz budu zpracovávat na Manhattanu a v Londýně.“

„V Londýně jsem pracovala, když jsem odešla z Paříže,“ řekla Tuttleová.

„Tam jsme po Paříži pracovaly všechny, zlato,“ dodala Cassie Daneová.

Kapitola 7

Nolanová a obě mladší ženy Bree vysvětlily, jak to chodí ve firmě Pegasus. Lovci talentů z firemní kanceláře na Wall Streetu vybírali z koedukačních programů univerzit patřících do Ivy League hezké dívky a nabízeli jim stáže u společnosti Pegasus.

Po ročním výcviku v oblasti moderního finančnictví přecházely mladé ženy v rámci rotace do Paříže, kde na jejich pokračující vzdělávání ve způsobech vydělávání peněz dohlížel Philippe Abelmar.

Anna Tuttleová k tomu řekla: „Šest měsíců to všechno bylo o filozofii, nádheře a přirozené dobrotě kapitalismu. A o hodnotě dobré orientace v peněžních záležitostech – jak využít výhod drobných změn na trhu, ať už jsou finance na vzestupu, nebo v poklesu. Ta, která byla obzvlášť bystrá, se stala osobní asistentkou samotného Philippa.“

„S nějakou bystrostí to nemělo nic společného, to vám můžu garantovat,“ vmísila se Cassie Daneová. Ukázala si na prsa. „Jistě, chodila jsem na Pensylvánskou univerzitu, ale ten perverzní žabožrout měl jen spadeno na moje dvojčata.“

Obě ženy popisovaly kancelářskou kulturu v Paříži tak, že v rozhovorech se to často hemžilo sexuálními narážkami. Abelmar takové chování podněcoval, protože věřil, že jisté napětí mezi spolupracovnicí je přínosné, zvlášť když polevovalo jenom zřídka, pokud vůbec někdy.

„Flirtoval se mnou několik měsíců,“ pokračovala Anna Tuttleová. „Snažila jsem se zachovávat profesionální vztah, ale Philippe to znemožnil. Být jeho osobní asistentkou znamenalo zdržovat se mu neustále po boku nebo na zavolání příklusat – v práci, v jeho bytě, v jeho soukromém tryskáči.“

„Nebo na jachtě v Cannes,“ doplnila ji Cassie Daneová. „Tam mi Philippe podstrčil nějakou drogu, to už jsem pro něho pracovala šest měsíců, a bezohledně mě znásilnil.“

„U mě to také bylo asi šest měsíců, ale stalo se to v jeho pařížském bytě,“ přidala se Anna Tuttleová. „Držel mě tam několik dní. Dělal mi věci... prostě nepopsatelné.“

„Hlásily jste to na policii?“ zeptala se Bree.

Mladé ženy se po sobě rozpačitě podívaly.

„On to všechno filmoval,“ řekla Daneová. „Ukazoval mi video, na kterém jsem vypadala jen jako přiopilá a výslovně jsem souhlasila s tím, aby mě svlékl do naha a pak mě natáčel. Na nic z toho jsem si vůbec nevzpomínala. Prázdnó. A to si obyčejně pamatuji každou drobnost!“

„Ve Francii se tím všechno vyřídí,“ dodala Tuttleová. „Měl důkaz o verbálním souhlasu dvou dospělých osob. Jenže Philippe nám nedal žádnou šanci. Měl podepsané listiny, propouštěcí formuláře, i když si žádná z nás nepamatuje, že bychom něco takového podepsaly.“

„Nikdo vám nedělal testy na drogy?“

„Kdyby to tím mělo všechno skončit, dala bych i litr krve, jen abych přišla na to, co mi nalil do pití,“ rozhořčila se Daneová. „Ale on mi řekl, že ta moje videa pustí na pornografické weby. Že mě zničí.“

„A potom vás z pařížské centrály poslali jinam?“

Tuttleová zavrtěla hlavou. „Ne. Na to došlo až potom, co mě Philippe půl roku vydíral, abych s ním měla sex, dokud jsem nedokončila roční lhůtu v pozici jeho osobní asistentky.“

„A potom si vybral jinou,“ příkyvovala Cassie Daneová.

Bree se zamračila. „Nepokusily jste se novou osobní asistentku varovat?“

Ozvala se Patricia Nolanová: „Na jejich obranu musím říct, Bree, že v té době neměly o dalších stížnostech na Philippovo chování potuchy.“

„Ale vy jste to věděla?“

Nolanová polkla naprázdno. „Byla jsem v Pegasu teprve dva roky... Ale ano, věděla jsem, jakou má Philippe pověst, i když jsem neznala žádné podrobnosti.“

„Dokud se nevypařilo těch čtyři sta milionů,“ poznamenala Tuttleová chladně. „Pak byl celý Pegasus na nohou, i když mě předtím všichni ignorovali a vyšachovali mě ze světa financí.“

„Stejně jako mě,“ přisvědčila Cassie Daneová.

„Nikdo nepodal žádnou žalobu?“ ujišťovala se Bree.

Nolanová řekla: „Během let se o to několikrát pokusili. Pokaždé to skončilo mimosoudním vyrovnáním, přičemž ty ženy dostaly značně vysoké finanční odškodnění.“

K tomu Tuttleová poznamenala: „Zavřel každému hubu hrozbou, že pustí do oběhu videa, že do toho zapojí své právníky, nebo prostě zaplatil. Philippe se chová, jako by se na něho zákony nevztahovaly, protože zkrátka může. Studoval na Harvardu. Absolvoval právnickou fakultu na Yale. Na Sorbonně obchodní akademii. Stal se miliardářem dřív, než mu bylo čtyřicet.“

Cassie Daneová znovu odhrnula z čela neposedný pramen rudých vlasů a usmála se na Bree. „Tak proti tomuhle budete stát, paní Bree Stoneová, proti odpornému perverz-nímu Goliášovi. Takže mezi námi děvčaty, povězte mi prosím pravdu: postaráte se, aby se koule toho Goliáše dostaly do svěráku a my potom mohly pevně utáhnout čelisti? Nebo je tohle všechno jen proto, abyste si poslechla, co a jak?“

Bree se usmála a podívala se na svou šéfovou. „Kdy odlétám do Paříže, Eleno?“

Elena Martinová přikývla. „Máte sedadlo v obchodní třídě letu Air France dnes večer z Dullesova letiště. Hleďte to stihnout.“

Kapitola 8

Doprava na magistrále Beltway směrem k Dullesovu letišti se téměř zastavila. Bree každou chvíli mrkla na hodinky. Já jsem se pořád ještě snažil vzpamatovat z šoku, že se mi vrátil do života M. Už zase.

Znal jsem ho jenom jako M., ovšem John Sampson se o něm zmiňoval pod přezdívkou Mastermind. Během posledních let nám M střídavě pomáhal nebo nás brzdil při vyšetřování rozmanitých vražd a zločineckých podniků a mátl nás při úvahách, zda ve zkoumaných případech on sám nesehrál nějakou roli.

Po jistou dobu se mě snažil přesvědčit, že můj mrtvý osobní nepřítel Kyle Craig se ve skutečnosti vrátil mezi živé. Dělal to hlavně proto, aby mně i Sampsonovi zasel do hlavy zmatek.

Přestože tenhle stav trval už několik let, pořád jsme nedokázali pochopit, jaké motivy ho vedou k tomu, co provádí, a pěkně nás to vztekalo. Záhadný M. si ze mě rád utahoval a mně bylo jasné, že na žádnou jeho zprávu nesmím odpovídat.

Ale i tak mě to pořád žralo.

„Alexi, už pět minut jsme se nehnuli ani o kousek,“ ozvala se Bree a narušila tok mých myšlenek.

„Máme ještě dvě hodiny na to, abychom se tam dostali, a už nám zbývá jen deset kilometrů,“ uklidňoval jsem ji. „Podle Waze je asi půldruhého kilometru před námi nehoda. To zvládneme.“

„Doufejme. V sázce je jenom moje dobrá pověst u Bluestone,“ zabručela Bree. „Nemůžeš dát na střechu maják a pustit sirénu?“

„Táto, udělej to!“ zajásal Ali, který seděl na zadním sedadle.

Jannie se zasmála. „Nikdy jsem s tebou nejela v autě s majákem a sirénou, táto.“

Podíval jsem se na ně přes zpětné zrcátko. „To proto, že nemám ve zvyku používat mimo službu maják a houkačku, abych objel dopravní zácpu.“

Bree namítla: „Jestli takhle budeme trčet ještě další čtvrt hodiny, tak to vezmu na sebe a udělám to sama.“

Když Ali a Jannie viděli, že se nechystám použít maják a sirénu, rychle se začali nudit, nasadili si do uší sluchátka a věnovali se svým mobilům. Bree se chystala zařídit podobně, tak jsem jí řekl: „Ještě ses nezeptala, jaký jsem měl dneska den.“

Zamračila se. „Opravdu? No, asi ne. Omlouvám se. Měla jsem plnou hlavu toho, jak jsem se balila do Paříže.“

„To chápu.“

„Dalších čtrnáct minut budeš mít veškerou mou pozornost. Ale jestli se nepohneme, tak pustíš tu sirénu.“

„Platí,“ řekl jsem a pak jsem jí popsal scénu v podzemí muzea špionáže, když se tam přihrnuli agenti CIA, k jejichž skupině patřila zastřelená žena, a také mou a Sampsonovu cestu za manželem a dětmi Catherine Hinghamové.

Franka Hinghama jsme zastihli, právě když při obědě krmil Emily, jejich malou dcerku připomínající ptáčka, která spočívala usazená ve velkém a složitém invalidním vozíku. Právě čekal, až přijde pomocná ošetřovatelka, která ho vystřídá, aby mohl odvézt syna Luka na fotbalový zápas. Když ošetřovatelka dorazila, vzali jsme si Franka stranou a pověděli jsme mu, že jeho žena byla nalezena zavražděná a naposled ji viděli v mexickém Nogales.

Bree se podívala na zadní sedadlo, aby se přesvědčila, že děti neposlouchají, a pak se zeptala: „Jak na to reagoval?“

„Jako bychom mu v té chvíli probodli srdce,“ vzdychl jsem. „Doslova se zhroutil a padl tělem na stůl. Byl v šoku a naříkal, že neví, jak to všechno zvládne.“

„Zvládne co?“

„Mluvil o dětech, hlavně o dcerce. Emily měla ke své matce velmi pevný vztah.“

„Sebrali jste v domě počítače?“

„A hlavně jsme prošli její kancelář. Hingham nám k tomu dal povolení, ještě než odvezl syna na fotbal. Říkal, že Lukovi a Emily o tom poví později, až se vrátí domů.“

„Nechali jste ho jít?“

„Kdybys ho viděla, bylo by ti jasné, že je v tom nevinně.“

„Zmiňoval ses o jejím doznání,“ řekla Bree. „Zeptali jste se ho na to?“

„Ještě ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Měl jsem pocit, že to už by na něho mohlo být příliš, a hlavně moc brzy.“

„Tys její doznání četl?“

„Jen jsem je tak proletěl. Ale na finanční záležitosti jejich rodiny se podíváme důkladně ještě předtím, než budeme znovu mluvit s Hinghamem. Nebo si to vezme do parády forenzní účetní.“

„Já s jedním takovým budu spolupracovat na tomhle případě,“ řekla Bree. „Je to Brit, dřív sloužil u Scotland Yardu, a vypadá, jako by zrovna vyšel z *Panství Downton*.“

Zasmál jsem se. „Pro tebe se život *opravdu* změnil.“

Koukla na hodinky a řekla: „Ano, to jistě, ale čtrnáct minut je pryč a pohnuli jsme se o pět metrů.“

Věděl jsem, že nemá smysl se s ní dohadovat, tak jsem se natáhl do přihrádky, vylovil maják, připlácl ho na střechu a pustil sirénu.

Když začala kvílet a červeně a modře se rozblíkal maják, Ali a Jannie zajásali. Auta před námi uhýbala do stran zrovna dost na to, abych mezi nimi projel na odstavný pruh, kde už jsem mohl šlápnout na plyn.

Bree zatleskala a usmála se. „Konečně jsem doopravdy na cestě do Paříže!“

Už o čtvrt hodiny později jsem ji vysadil na chodník před vchodem do Dullesova letiště. Objal jsem ji na rozloučenou, pověděl jí, jak moc ji miluji, a popřál jí hodně štěstí. Sledoval jsem ji pohledem, dokud nezašla dovnitř a nezamířila k odbavovací přepážce.

Musím přiznat, že když jsem se vrátil do auta, abych zavezl děti domů, tak jsem Bree maličko záviděl její nový a vzrušující život. A zároveň jsem se tak trošku bál, jaká moje žena bude, až se vrátí.

Kapitola 9

Nazítří jsem Bree zavolal v šest ráno washingtonského času, protože jsem věděl, že v Paříži už je poledne a její letadlo mělo přistát před několika hodinami. Zvedla telefon hned po druhém zazvonění.

„Zrovna jsem vyšla ze sprchy a chystala jsem se ti zavolat,“ řekla.

„Jak je v Paříži?“

„Jen jsem se ubytovala v hotelu a hned jsem si vyšla na procházku. Je tady zrovna tak krásně, jak o tom mluvila máma.“

„S řečí nemáš žádné problémy?“

„Vůbec ne. Hned jsem se chytila. Řidič taxíku, recepční v hotelu i číšník v restauraci, kde jsem snídala, byli všichni překvapení, že jsem přiletěla ze Států a mám takový přízvuk.“

„Bluestone si vybral tu správnou vyšetřovatelku. Takže máš před sebou ještě kus dne, co?“

„Ano. Čeká mě schůzka se šéfkou naší pařížské pobočky. Co ty?“

„Se Sampsonem se pojedeme podívat do kriminalistické laboratoře,“ odpověděl jsem a potlačil zívnutí.

„Mám tě ráda.“

„A já tě miluji, i když jsi ode mě tisíce kilometrů až kdesi za oceánem.“

„Alexi Crossi, ty jsi opravdu sladký.“

„No, mám světlejší chvíle. Většinou s tebou.“

„Vida, vida!“ řekla. „Užij si příjemný den, miláčku.“

„A ty si užij dokonalý den v Paříži, *chérie amour*.“

Bree se zasmála. „Nikdy mě nepřestaneš překvapovat.“

„Doufám, že mi to vydrží navždycky,“ odpověděl jsem a zavěsil. Široký úsměv mi zůstal na tváři ještě dlouho po skončení telefonátu, zatímco jsem se připravoval na dnešní den.

Později dopoledne jsme s Johnem Sampsonem scházeli po schodišti ke kriminalistickým laboratořím metropolitního policejního oddělení, které se nalézaly téměř uprostřed Washingtonu.

„Zrovna teď jsme měli sedět v letadle do Kalispellu v Montaně,“ skuhral Sampson. „Už nám mělo zbývat jenom několik hodin a dorazili bychom do parku Boba Marshalla.“

„Příteli, tohle je realita a nemá smysl se proti tomu bouřit,“ domlouval jsem mu. „Do Montany se dostaneme tehdy, až nám to bude souzeno.“

„No jo,“ protáhl Sampson. „Víš přece, jak tam sněží. Příšerně. Zbývá nám jen několik týdnů, než se v té končině uzavrou všechny přístupové cesty pro takové výlety, jaký máme v plánu. Poslední turnus začíná koncem srpna.“

„Já to vím a chápu, jak tě to štve,“ přikyvoval jsem. „Ty tenhle výlet opravdu potřebuješ.“

„Potřebuji. Na tom přece není nic špatného.“

„Jen to nebude zrovna dneska.“ Otevřel jsem dveře k laboratořím.

U přepážky za vchodem jsme technikovi ohlásili, že jdeme za Margaret Foresterovou, specialistkou na zkoumání dokumentů. Technik nás navigoval do druhých dveří vpravo.

Foresterovou jsme našli v malé pracovně. Seděla na vysoké stoličce u psacího stolu s nakloněnou pracovní deskou. Tělnatá žena něco po padesátce s nakrátko střiženými rzzavými vlasy zajištěnými sítkou na sobě měla laboratorní plášť, na očích ochranné brýle a na rukou latexové rukavice, aby se předešlo jakékoli kontaminaci zkoumaných dokumentů. Přes velkou lupu na stojanu prohlížela jediný list papíru.

„To je doznání Hinghamové, Margaret?“ zeptal se Sampson, když se po nás podívala, jak za sebou zavíráme dveře.

„Je to dost šílené. O tom, co se tady píše, by se měla okamžitě dozvědět FBI.“

„Můžeme si to přečíst?“ požádal jsem ji.

„Napřed si na sebe vezměte všechny ty ochranné krámy. Visí to za vámi na věšáku.“

Za chvíli jsme byli ustrojeni stejně jako Foresterová a stáli jsme každý po jednom jejím boku.

„Psala to ve stresu?“ zeptal se John.

Usmála se na něho. „Vidíš, jak je to písmo roztřesené?“

„Víme jistě, že to psala ona?“ položil jsem druhou otázku.

Specialistka na forenzní zkoumání dokumentů odpověděla: „Máme od CIA vzorek jejího rukopisu. Sedí to.“

Pustil jsem se do studia doznání oběti.

Jmenuji se Catherine Hinghamová. Pracuji v utajení jako operační důstojník Ústřední zpravodajské služby. Posledních šest let jsem byla součástí meziagenturní skupiny pracující na rozbití drogového kartelu Alejandro, který působí v Mexiku a Latinské Americe. Patřila jsem k týmu, kterému se před dvěma roky podařilo dostat Marca Alejandra za mříže. Alejandro a další členové kartelu mě zkorumpovali.

Přes prostředníky, kryptoměny a cizozemské bankovní účty, které konkrétně uvedu ve svém doznání později, jsem od kartelu Alejandro obdržela více než 1,75 milionu dolarů na úplatcích. Na oplátku jsem jim poskytovala informace o průběhu vyšetřování aktivit kartelu, které vedla multiagenturní skupina.

I když Marco Alejandro vykonával trest doživotního vězení, porušila jsem zákony a zradila svou zemi, které jsem složila přísahu. Za své činy беру plnou zodpovědnost, přestože jsem je spáchala jenom kvůli své dceři Emily, která trpí těžkou mozkovou obrnou. Rostoucí náklady na péči, kterou Emily vyžaduje, přivedly naši rodinu na pokraj krachu a ohrožovaly život mé dcery. Všechno, co jsem udělala, jsem dělala pro ni. Neuvádím to jako omluvu, ale jako fakt.

Dále prohlašuji, že kartel Alejandro poskytoval podobné úplatky dvěma příslušníkům justičního podvýboru sněmovny reprezentantů amerického Kongresu, který se zabýval bojem proti pašování drog. Šlo o Artura San Miguela z Nového Mexika a Barbaru Hayesovou z Kalifornie. Pomáhala jsem zprostředkovat platby, které dostali, a uvedu účty, na které peníze obdrželi.

Jsem si vědoma, že moje účast na popsané korupci a zrada mé vlastní stály několik životů a do konce života budu cítit hanbu a ponížení. Účty a k nim příslušná hesla jsou vypsány na druhé straně tohoto papíru společně se jmény dalších příslušníků zpravodajských a bezpečnostních složek, kteří podle mého přesvědčení na příkaz kartelu Alejandro zradili důvěru veřejnosti.

Dokument nesl prostý podpis: Catherine Hinghamová.

Na druhé straně listu s doznáním jmenovala agentka CIA agenty pracující v celních úřadech, v pohraniční službě, u FBI, v Úřadu pro potírání drog, na ministerstvu financí a u mexické státní policie, kteří podlehlí nátlaku či nabídce